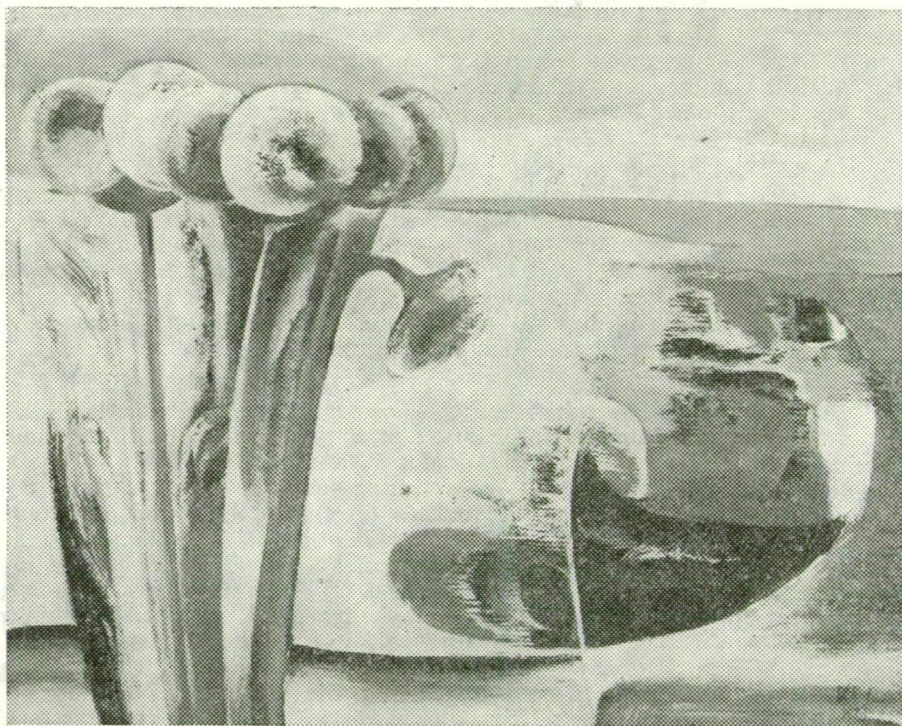


szogva magához vont a súlyt és fölemelte a súlyt. „Ne hülyülj, hát én igazán . . . , de Gyögyöcske, ne sírj, no, no, nem szabad, na: édes kicsikém.” „Te teljesen . . .” — hüppögött György úr. A mester támogatta zokogó öccsét, arcát egészen közel hajtotta a másikéhoz, melyet valódi könnyek áztattak pocsolyásra. „Istennem, de nagy a fejed” — mondta a mester öntudatlanul, és simogatta György urat. (Sajnos, a mester abban a rémületben, melybe őt az állati üvöltés kényszerítette, megfeledkezett a György úr gerincfájdalmairól. Már volt a szerencsétlen ember a csontkovácsnál is Szlovákiában.) A nagy test — kikerülve az ebédelőket — a fürdőszobába vonszolta magát. Ő mindvégig ott toporgott a nyomában, igyekezte magát hasznosítani; de nem sikerült.

György úr hideg vízzel locsolta hosszan pirosra pacsult arcát. De a mestert lassan elfogta a kétség: György úr, levéve arcáról a törülközőt, a tükör elé állt, kinyomott egy mitesszert, kérte a fésűt, amit ő szolgálatkészen megszerzett. Ne kertetjek, ott páváskodott a testvér a tükör előtt, s amint tenyérrel utána igazított a frizurájának, azt mondta könnyedén: „Hogy tegyem a milóit a füledbe, művészkém!” „Te szemét!” — sziszegte a mester a felismeréstől, hogy öccse így levetette elébbi fájdalmas énjét; de György úr azonnal feljajdult, és a mosdókagyló fölé görnyedt. A mester így nem tudta, mit gondoljon.



DÉR ISTVÁN: ÓSZUTÓ